

Sygn. akt III PK 115/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa M. N.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w K.
o przywrócenie do pracy i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu
27 września 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 7 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

M. N. wniosła o przywrócenie do pracy w P. S.A. w K.. Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 3 listopada 2016 r. zasądził od pozwanej na rzecz powódki 10.020 zł tytułem odszkodowania, oddalił natomiast powództwo o przywrócenie do pracy. Apelację wniosła pozwana. Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2017 r. zmienił rozstrzygnięcie i oddalił powództwo. Uznał, że odmowa świadczenia pracy, w związku z nieprzyjęciem przez powódkę po wyroku przywracającym do pracy innego zbliżonego stanowiska pracy, stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych.

Skargę kasacyjną złożyła powódka, zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie:

- art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. polegające na tym, że Sąd drugiej instancji, uznając, iż Sąd pierwszej instancji dokonał błędnych ustaleń stanu faktycznego, bez przeprowadzenia własnego postępowania dowodowego orzekł reformatoryjnie na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przez Sąd pierwszej instancji, pomimo braku dokładnego rozważenia i ustosunkowania się do dowodów zebranych we wcześniejszych stadiach postępowania, jak również bez wskazania przesłanek uzasadniających wyrażone stanowisko Sądu drugiej instancji, iż ocena stanu faktycznego przyjęta przez Sąd pierwszej instancji nie zasługiwała na akceptację;

- art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez brak odniesienia się przez Sąd drugiej instancji w pisemnym uzasadnieniu do podstawowych kwestii takich jak odmowa dopuszczenia powódki do pracy po prawomocnym wyroku sądu, odmowa wydania skierowania na badania, wydanego dla powódki zakazu wstępu na teren zakładu pracy, brak ustosunkowania się do zeznań świadków, a przez to brak możliwości skontrolowania czy doszło do wszechstronnego rozważenia stanu faktycznego i zbadania motywów, którymi kierował się Sąd drugiej instancji wydając wyrok reformatoryjny:

- art. 30 § 4 i 5 k.p. w zw. z art. 42 § 1 k.p. poprzez ich niezastosowanie i w konsekwencji naruszenie art. 42 § 3 k.p. w zw. z art. 65 k.c. w zw. art. 300 k.p. przez błędne zastosowanie i przyjęcie, iż odmowa podpisania aneksu do umowy o pracę powodowała skutki, o których mowa w art. 42 § 3 k.p., podczas gdy w okolicznościach niniejszej sprawy przedstawionego aneksu nie można traktować jako wypowiedzenia zmieniającego;

- art. 39 k.p. w zw. z art. 42 § 1 k.p. w zw. art. 43 k.p. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy powódka była pracownikiem chronionym, o którym mowa w art. 39 k.p., a w okolicznościach sprawy nie było podstaw do dokonania wypowiedzenia zmieniającego albowiem nie ziszczyły się warunki, o których mowa w art. 43 k.p.;

- art. 42 § 4 k.p. poprzez jego błędne zastosowanie, podczas gdy w sprawie nie doszło do skutecznego powierzenia pracownikowi innej pracy na mocy polecenia pracodawcy;

- art. 42 § 4 k.p. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie przez Sąd drugiej instancji, iż nie ma znaczenia czy polecenie wykonywania innej pracy niż określona w umowie o pracę miałoby być czasowe czy na stałe, podczas gdy polecenie pracownikowi wykonywania innej pracy niż określona w umowie o pracę może nastąpić na okres nieprzekraczający 3 miesiące w roku kalendarzowym;

- art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez błędne zastosowanie i przyjęcie, iż powódka dopuściła się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, podczas gdy zachowaniu powódki, oczekującej na dopuszczenie do pracy na stanowisku na które została przywrócona prawomocnym wyrokiem sądu, nie można przypisać winy;

- art. 57 § 2 k.p. w zw. z art. 48 § 1 k.p. poprzez błędną wykładnię i uznanie przez Sąd drugiej instancji, iż roszczenie powódki - pracownika szczególnie chronionego, którym mowa w art. 39 k.p. - o zapłatę wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy po sprzecznym z prawem rozwiązaniu stosunku pracy i zgłoszeniu gotowości do pracy w terminie 7 dni po wyroku przywracającym do pracy, za nieuzasadnione.

W ocenie powódki, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Świadczy o tym naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 30 § 4 i 5 k.p. w związku z art. 42 § 1 i § 3 k.p., art. 39 k.p., art. 52 § 1 pkt 1 k.p. oraz art. 57 § 2 k.p. Zdaniem skarżącej oczywiście nieprawidłowe było oddalenie powództwa pracownika prawomocnie przywróconego do pracy, który nie został do pracy dopuszczony z winy pracodawcy. Powódka wskazał też, że Sąd drugiej instancji bezpodstawnie i błędnie ocenił, iż powódka po przywróceniu jej do pracy prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 28 listopada 2014 r., mimo iż zgłosiła gotowość do pracy w terminie i nie została do pracy dopuszczona - nie podjęła pracy wyłącznie ze swojej winy, co skutkowało oddaleniem powództwa o roszczenie z art. 57 § 2 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zawiera argumentów uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania merytorycznego.

Powódka widzi spełnienie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. w oczywistym naruszeniu przepisów prawa materialnego. U podstaw tej kwalifikacji leży twierdzenie, że niedopuszczenie do pracy nastąpiło z wyłącznej winy pracodawcy. Ma to znaczenie, jeśli uwzględni się, że Sąd drugiej instancji poczynił odmienne ustalenie faktyczne. Przyjął, że powódka w sposób zawiniony nie przyjęła zaproponowanego jej stanowiska pracy. Oznacza to, że badanie „oczywistości” naruszenia wskazanych przepisów prawa materialnego uzależnione jest od przesądzenia sfery faktycznej. W tym miejscu trzeba przypomnieć, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W rezultacie, za oczywiście uzasadnione nie mogą zostać uznane podstawy skargi kasacyjnej oparte na faktach, które Sąd odwoławczy nie uznał za miarodajne.

Niezależnie od tego trzeba jeszcze zwrócić uwagę na dwie kwestie. Po pierwsze, trudno uznać, że Sąd drugiej instancji uchybił art. 30 § 4 i 5 k.p. w związku z art. 42 § 1 i § 3 k.p., art. 39 k.p. oraz art. 57 § 2 k.p. skoro ich nie stosował. Przedmiotem postępowania była przecież trafność rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Zatem tylko przesłanki wynikające z tego przepisu mogą mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia. Po drugie, należy wskazać, że kategoria prawna, do której odwołuje się powódka, została wyznaczona niedookreślonym zwrotem. Powszechnie przyjmuje się, że oczywista trafność skargi kasacyjnej ma miejsce wówczas, jeśli dla przeciętnego prawnika, jest ona niewątpliwa, z góry widoczna, bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów. Zapatrywanie to powinno wystąpić już w trakcie przedsądu, czyli wstępnego badania skargi kasacyjnej, gdyż na tym etapie procedowania rolą Sadu Najwyższego nie jest szczegółowe badanie zgłoszonych podstaw zaskarżenia. Zamysł, na którym oparte zostały zarzuty skargi kasacyjnej nie może zostać zweryfikowany bez szczegółowej oceny stanu faktycznego i prawnego, a jego prawidłowość *prima facie* nie jest pewna. W tych okolicznościach trudno głosić, że ziściła się przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z uwagi na przedstawione racje, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

